

stemme for sådan et lovforslag. Velkommen! Kom!

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Hr. Bjørn Elmquist snakker udenom. Hvis ønsket er at hæve et beløb på ca. 6,4 mia. kr. mere i Den Sociale Pensionsfond, end loven giver mulighed for, hvorfor fremsætter man så ikke et lovforslag, der giver mulighed for det, når Rigsrevisionen og samtlige statsrevisorer valgt af Folketingets partier siger, at sådan bør man gøre, og når Justitsministeriet allerede i 1992 sagde, at det ikke var tilstrækkeligt med en tekstanmærkning til finansloven? Hvor er hr. Bjørn Elmquists holdning til at efterleve de spilleregler, som parlamentet selv har vedtaget, om redelighed og god lovgivningsskik, som Rigsrevisor og statsrevisorerne taler om? Hvorfor er man så bange for at fremsætte et lovforslag og tage debatten i salen om det, regeringen egentlig er i gang med: at tømme Den Sociale Pensionsfond, uden at pensionister og andre skal opdage det?

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Som jeg erindrer statsrevisorernes udtalelse, er der også en klar tilkendegivelse af, at Folketinget godt kan anvende tekstanmærkningsvejen. Det er Folketingets egen beslutning, og som jeg sagde i mit første svar til hr. Thor Pedersen, har vi Justitsministeriets Lovkontors klare tilkendegivelse af, at der intet uretmæssigt er foretaget. Der er også tidligere eksempler på, at man via tekstanmærkninger kan klare det.

Vi taler ikke om en optimal løsning, for en optimal løsning er formentlig at få klarlagt den ad lovgivningsvejen, men der er ikke noget suspekt eller noget hemmeligt i det her.

Jeg husker, at der har været tidligere debatter om Den Sociale Pensionsfond i Folketingssalen og i pressen, og dem deltager vi gerne i, men vi deltager også meget gerne i et fælles lovgivningsarbejde, hvis vi kunne få et konstruktivt tilsagn også fra Venstre om at deltage i sådan en proces.

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Hr. Bjørn Elmquist opfordrede før til, at vi skulle tage arbejdstøjet på, men det, hr. Bjørn Elmquist har på, er det snavsede tøj. Det er nemlig en snavsset løsning, for hvad skal vi med Rigsre-

visor og med statsrevisorerne, hvis ikke meningen var, at de skulle bedømme, hvordan vi i øvrigt i Danmark bevilger og bruger penge? Det er jo hele formålet med institutionen. Så kan den radikale ordfører komme og sige, at det er helt fint, at Rigsrevisor har en mening, vi mener bare noget andet, og det, vi mener, er ikke ulovligt. Nej, men Rigsrevisor og statsrevisorerne har sagt, at det er en helt forkert løsning, og at man bør gøre noget andet. Det er Rigsrevisor selv, der tager bemærkningerne frem fra Justitsministeriet i 1992, hvor Justitsministeriet sagde, at det ikke var tilstrækkeligt med en tekstanmærkning på finansloven.

Det er den juridiske viden i regeringsapparat, der er kommet med den melding, og Rigsrevisor siger selv i beretningen her fra 11. december i år, at efter Rigsrevisionens opfattelse burde finansministeren og socialministeren have fremsat et samlet ønske herom for Folketinget i form af et lovforslag på tilsvarende måde som ved lovændringen i 1991.

Hvorfor vælger man i denne sag at gå imod Rigsrevisor? Hvad er det for et argument, der ligger bag? Og jeg spørger igen: Er der noget fortilfælde, hvor medlemmer af Folketinget og måske et flertal har stemt imod et enigt statsrevisorat og imod Rigsrevisionens henstilling?

Bjørn Elmquist (RV):

Nu er udtrykket: Intet over og intet ved siden af Folketinget jo ikke et ukendt udtryk. Det er et udtryk, der ofte anvendes, og det har noget at gøre med Folketinget og Landstinget i sin tid. Det var en god radikal, der kom med det, men med bred tilslutning fra og ofte anvendt også af folk fra Venstre, herom kan der ikke være tvivl.

I statsrevisorernes publikation om begreber i det statslige bevillingssystem har man en særlig rubrik, der kaldes: »Lovgivning på finanslov«, og i den står der:

»Optagelse af materielle lovbestemmelser på FL i form af tekstanmærkninger, som ændrer, præciserer, supplerer eller ophæver bestemmelser i lovgivningen, eller som udgør en nødvendig ny materiel lovhjemmel«. Det er altså tekstanmærkninger, der defineres på den måde.

»Da FL er en lov, der ikke er trinlavere end andre love, er sådanne bestemmelser gyldige.« Og så taler man om, hvad der er god lovgivningspraksis. Der er selvfølgelig et optimalt krav, men der står så også her, at »i praksis anvendes tekstanmærkninger af denne art, dog« – og det er altså det, vi taler om her – »i væsent-